

вѣли владыка, отца Вирба, отъ Моравня, профессоръ на Новиятъ Завѣтъ на Брюнъ, отличенъ ученикъ отъ виенскіятъ *сврховенъ институтъ*.

Тоя институтъ е едно калугерско дружество основано отъ прочутиятъ Фринтъ, тогази двореки свещеникъ. Членовѣтъ на това дружество сѣх попове, които, сичкитѣ веке наградени по богословията, дохождатъ, подчинени на една строга дисциплина, да слѣдватъ тука наукитѣ си, за да излѣзжтъ отъ тамъ снабдени съсѣ сичкото знание, което е възможно да се придобие. Основателятъ нѣмаше друго на умъ освѣнъ една похвална идея, идеята да распространява постоянно между духовенството на Германия една истинска и дълбока наука. И едно таквози намѣренъе най често се испълнюваше.

Вирба, като сѣдѣше на Брюнъ, можеше да ни дава една по голѣма чясть отъ врѣмето си, отъ колкото Павловичъ. Той станж за насъ туй което отецъ Баптистъ, съсѣ тая разлика, че му бѣше запретиено да ни заема нѣкоя книга. Имахми често наедно дълги разговори, и религиозното ни вѣруванъе извличаше отъ тѣхъ една голѣма полза, или ако не, менѣ ми се струваше че бѣше тѣй, и туй бѣше за мене едно голѣмо утѣшенъе.

Годината 1829, той падна боленъ; сѣтнѣ, като нмаше да испълнява една друга служба, не му бѣше възможно да си продѣлжава посѣщенията за насъ. Наистина се насѣърбихми отъ туй; нѣ бѣхми честити да намѣримъ у отца Зякъ, намѣтникътъ, който го наслѣди, единъ човѣкъ пѣленъ съсѣ наука и съсѣ благородни качества.

Между разнитѣ нѣмски попове, които ни сѣх дадохъ, никой не се намѣри лошъ, никой не се показа